

... phẫn nộ vì các đảng chí thân thiệt nhốt cộng sản mình lên chuyển ông ta là một kẻ cướp dân, một tay sũu tốp tranh giành đĩi trũy, và một kẻ nghiĩn thuĩc phiĩn ...

Mao Trạch Đông

Mat xcĩa, nhĩng tĩi ác cộng sản Stalin đã đĩi c báo cáo và xác nhĩn chính thĩc tĩi rĩt nhiũu năm nay. Thĩ nhĩng, chính phủ Trung Quĩc – không hĩ hĩi tiĩc vĩ nhĩng gì đã xĩy ra, vĩn còn cĩ gĩng giĩ bí mĩt cũng nhĩ miĩn cĩĩng trong viĩc cung cĩp nhĩng lí do bào chĩa cho nhĩng đĩũu thĩ giĩi phê phán vĩ hĩ. Hai cuĩn sách “Đĩ chĩ mĩi: Trung Quĩc đĩĩi thĩi Mao Trạch Đông và Đĩng Tiũ Bình” cĩa Harrison E. Salisbury (Little, Brown; 544 trang; 24,95 usd) và cuĩn “Mĩng vuĩt Rĩng: Khang Sinh” cĩa John Byron and Robert Pack (Simon & Schuster; 560 trang; 27,50 usd) - chĩ ra rĩng chính sách thĩo luĩn cĩi mĩ hĩn, chĩc chĩn sũ tĩi vĩi Bĩc Kinh. Hĩ cung cĩp nhĩng thông tin chi tiĩt nhĩt và cá nhĩn nhĩt vĩ sũ hĩn loĩn, sũ tàn bĩo và tham nhũng mà chĩ đĩ cĩa Mao Trạch Đông đã giĩng xuĩng đĩt nĩĩc Trung Hoa.

Harrison Salisbury, mĩt nhà báo kĩ cũu cĩa tĩ New York Times và là mĩt nhà lĩch sũ khá cĩ tiĩng, đã chĩ đĩch danh Mao là mĩt hoàng đĩ - và cũng không phĩi là ngĩĩi đĩũu tiên giĩnh quyĩn lĩc thĩng qua các cuĩc nĩi loĩn cĩa nông dân. Chính bĩi vì Mao là mĩt nông dân, ông ta không đĩĩc chuĩn bĩ đĩ đĩũu hành Trung Quĩc và hiĩn đĩi hóa đĩt nĩĩc này. Là mĩt ngĩĩi “Mĩc xĩt giĩ tĩo” chán ngĩy vĩi nhĩng thĩng kê và ngân sách, đĩũu Mao quan tâm chĩ yũu là nhĩng cuĩc đĩũu tranh giĩi cĩp và “sũ huy đĩng quĩn chúng”, nhĩng ngĩĩi mà ông ta tin rĩng cĩ thĩ làm bĩt cĩ đĩũu gì nũũ đĩĩc kích đĩng thĩch đĩng.

Cuĩn sách Đĩ chĩ Mĩi đĩĩc viĩt đĩa trên vĩ sũ nhĩng cuĩc phĩng vĩn ĩ Trung Quĩc cũng nhĩ rĩt nhiũu tài liũu và ghi chép hĩi kĩ. Nhĩng thông tin cung cĩp trong đĩ đĩĩc trình bày kĩn kĩ đĩn nĩi ngĩĩi đĩc cĩ thĩ sũn sàng tin vào câu chuyĩn vĩ cách Mao đã phĩn bĩi các đĩng chí thân thiệt nhĩt cộng sản mình lĩn chuyĩn ông ta là mĩt kẻ cướp dân, mĩt tay sũu tốp tranh giành đĩi trũy, và mĩt kẻ nghiĩn thuĩc phiĩn (xem nhĩng bĩc ĩnh chính quyĩn Trung Quĩc đĩi bom trong cuĩc Cách mĩng Hoa nhĩi)

Salisbury viĩt rĩt nhĩ nhĩn trong bài viĩt gĩy sũc cĩa mình rĩng “tĩ giĩa nhĩng năm 60 tĩi đĩũu nhĩng năm 70” - đĩnh cao cĩa cuĩc thanh trĩng trong Cách mĩng Văn Hĩa – “tĩng hành đĩnh cĩa Mao đĩi khi nhũng nhũc nhĩng gĩi”. “Ngĩĩi cĩm lĩi Vĩ đĩi” đã tĩ chĩc nhĩng buĩi đĩn ba lĩn nĩĩc khĩa thân trong bĩ bĩi cĩa ông ta. “Các đĩĩn viên nhĩ thuĩt” hay “các bĩn nhĩy” phĩi đĩng lĩi ĩ bĩt cĩ chĩ nào ông ta muĩn. Mĩt trong các bĩc sĩ cĩa ông ta nĩi huĩch toĩt ra rĩng ông ta là mĩt “con nghiĩn tình dĩc”.

Ngĩĩi du kích - thĩ sĩ đĩĩc lí tĩĩng hóa bĩi “các bĩn bè Trung Quĩc” còn thĩt bĩi nhiũu hĩn

Tình dục, thu nhập và Mao

Tác Giả: Vũ Minh (dịch) / Nguyễn Quang Thạch (hiệu đính)
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 04:30

trở lại nhân dân, như Salisbury mô tả chi tiết hơn trong cuốn sách của mình. Quá nóng lòng trở lại xã phát triển chậm chạp của nên kinh tế, Mao đã tiến hành cuộc Địch Nhảy vọt tàn khốc năm 1958. Phong trào này buộc những nông dân vào trong các công xã, bãi bỏ các tài sản cá nhân và xây dựng những nhà máy thép sâu sau để thúc đẩy Trung Quốc tiến vào thời đại công nghiệp hóa. Đến năm 1960, ngay cả các loại ngũ cốc gieo cũng cần kĩ thuật và hàng triệu người chết đói (xem những bức ảnh của người có thể là Mao Trạch Đông).

Khi người đi đường chỉ của mình - Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng Bành Đức Hoài nói với ông ta về những vấn đề có thể đó, Mao tuyên bố rằng Bành là kẻ thù, sa thải ông ta và thay thế bằng Nguyên soái Lâm Bưu (mặt kẻ rõ ràng cũng bị nghi ngờ thu nhập phi pháp). Đột nhiên rơi vào phá sản và Lưu Thiệu Kỳ, Chủ tịch nước và Đặng Tiểu Bình, Tổng bí thư Đảng cộng sản lúc đó, đã đi vào hành động nhằm khôi phục nền kinh tế.

Mao kết luận rằng Lưu và Đặng có mưu đồ buộc ông ta nghỉ hưu – và Mao có lẽ đã đúng. Năm 1965, Mao quy định rằng Lưu “phải ra đi”. Vũ khí mà ông ta chọn là Cuộc Cách mạng Văn hóa, “mặt cuộc cách mạng chính trị chính của cuộc cách mạng của ông ta”. Vợ việc đã được thực hiện bởi người vợ đức ác của Mao là Giang Thanh và bày mưu tính kế bởi Khang Sinh - nhà thơ thơ ng, chuyên viên an ninh, tay ma cô sống ái của Mao.

Giang và Khang đã bắt đầu xanh cho bên Hoàng vớ Binh trở gây ra mặt của những tàn sát chính phủ của Lưu Thiệu Kỳ và đảng cộng sản của Đặng Tiểu Bình lúc đó. Hàng ngàn người, nếu không nói là hàng triệu người đã bị sát hại. Lâm Bưu trở thành người kẻ thù của Mao chủ tịch những ngay sau đó cũng bị nghi ngờ rằng có mưu đồ giành lấy quyền lực của Mao. Để tránh bị bắt, Lâm đã âm mưu mặt cuộc sát Mao những không thành. Thủ phạm Chu Ân Lai là người còn lại phải đi vào hành chính phủ, những chính ông cũng bị Giang Thanh giám sát và nghi ngờ, khi bà ta có ý đồ kẻ vợ Mao.

Đặng Tiểu Bình, sau hai lần bị thanh trừng trong cuộc Cách mạng Văn hóa, cuối cùng đã quay lại nắm quyền trong cái mà Salisbury gọi là “mặt hành động quân sự táo bạo”. Mặt trong những nguyên soái cũ có quyền lực nhất lúc đó, Diệp Kiếm Anh đã nhóm họp các đảng chí quân đội và quy định rằng khi Mao chết, họ sẽ bắt giam Giang Thanh và bẻ lư của bà ta. Khang chết vì ung thư tháng 12 năm 1975 và Chu Ân Lai cũng mất mặt tháng sau đó. Mao cuối cùng cũng chết ở tuổi 82 vào tháng 12 năm 1976, Diệp nhanh chóng tiếp tục giam bà góa phụ hiếm đức này vào tù và đưa Đặng Tiểu Bình trở lại tiếp nông thôn, nơi ông bị quẫn thúc. (Xem những bức ảnh những người Quố gia Trố gia Thiên An Môn).

Trong cuốn sách “Móng vuốt Rồng”, Byron và Pack tập trung vào sự nghiệp của Khang Sinh, mặt con người nham hiểm. Các dữ liệu trong cuốn sách chủ yếu dựa trên mặt bên mô tả tiểu sử (bên ngoài Trung) chính thức được đưa ra khi Khang bị khai trừ khỏi Đảng Cộng Sản Trung Hoa vào năm 1980 kể cả khi đã chết. Pack là mặt nhà báo đi vào tra, còn Byron thì là bút danh của mặt “nhà ngoi giao Tây Âu” – mặt người rõ ràng là mặt quan chức tình báo. Ông đã lấy các tài liệu nội bộ để đưa mối liên lạc người Trung Quốc của ông trên mặt con phố tối tăm Bắc Kinh.

Đột nhiên của người bị những cuộc phỏng vấn và các xuất bản phẩm bên ngoài Trung, cuốn sách Móng vuốt Rồng mô tả Khang – mặt thành viên Bộ Chính trị và là mặt trong những người bị

Tình dục, thu nhập và Mao

Tác Giả: Vũ Minh (dịch) / Nguyễn Quang Thạch (hiệu đính)
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 04:30

thân nhiệt của Mao – là một kẻ cẩu thả, không hề có một nguyên tắc sống nào, chỉ quan tâm tới mình và quyền lợi và cũng là một kẻ tra tấn tàn bạo, kẻ đã sáng tạo ra một loại trí tuệ trung cho tù nhân chính trị của Trung Quốc, đồng thời cũng là một con nghiện á phiện. Dù những năm 40, tên trùm gián điệp này đã công khai quyên tiền kiếm soát của ông ta để viện trợ cho các bộ phận phải trách nhiệm xã hội của Đảng Cộng sản – bộ phận này gồm các đơn vị như là những người. Ông ta đã có một câu chuyện này: “Rõ ràng là thú vui làm người khác đau đớn của Khang đã tạo ra cho ông ta một cái tên tiếng xing”, Vua Đóa Ngọc. Các tác giả so sánh ông ta với Iago, Rasputin và Giám đốc An ninh một của Stalin là Lavrenti Beria. Cho dù cuốn sách có cách viết có thể gây ngạc nhiên, nhưng so sánh trong đó có vẻ hoàn toàn đúng.

Nếu sự thay đổi trong chính sách thông tin của mình hiện được áp dụng ở Bắc Kinh, vậy thì theo sau nó có thể là cuộc “cách mạng dân chủ”[1] hay không? Salisbury đã không nhận ra điều này. Đồng thời Bình, một con người “trung dung” và thực dụng đã sẵn sàng để càng nhiều máu càng tốt (nếu cần thiết) để giúp giảm phong trào dân chủ và quần chúng Thiên An Môn. Với trí của ông ta, cũng giống như Mao, là “nếu ta nhìn thấy một thách thức, ta sẽ học hỏi cách thách thức bằng mọi giá”. Để chấp nhận theo, như Salisbury đã đoán, sự thực dụng không khác gì quan điểm của Đảng Cộng sản Bình. Nhưng, cũng giống như Đảng, và hoàng đế mới sẽ nắm quyền lợi của ông ta và sẵn sàng ra lệnh cho những kẻ Trung Quốc, như các hoàng đế thời phong kiến vẫn luôn thế, “phải Phẫn tủng – và Run sợ”

Người dịch: Vũ Minh

Nguyễn Quang Thạch hiệu đính

[1] Cách mạng dân chủ (demokratizatsia) là một trong ba yếu tố của cái gọi là cuộc cải tổ (perestroika) mà Nga khởi xướng bao gồm: glasnost (chính sách thông tin của mình), cách mạng dân chủ và tự do ngôn luận và giao tiếp (novoye myshlenia). Cách mạng dân chủ này có ý nghĩa là “sự dân chủ hóa” nhưng nó không đòi hỏi dân chủ toàn diện. Nó chỉ có nghĩa là cho phép người dân (lúc đó là Nga) được bầu chọn cho các quan chức chính phủ và cho Đảng Cộng sản Nga (trong khi trước đó chỉ các quan chức cao cấp mới được bầu chọn các quan chức chính phủ) trong bộ máy). Điều này góp phần loại bỏ các lãnh đạo không đáp ứng yêu cầu.